

ZPRÁVA O ČINNOSTI DDŠ

červen 2025

Milí podporovatelé a přátelé DEJME DĚTEM ŠANCI,

v červnu jsme s obdivem sledovali inspirativní Cestu k Baltu, ve které děti z dětských domovů ujely na kolech téměř 600 km během 5 dnů. Vyhlásili jsme vítěze literární soutěže, přivítali nové posily v týmu a vybírali studenty do Stipendijního programu pro nadcházející školní rok. Zároveň jsme se intenzivně věnovali žádostem o příspěvky na letní tábory a pustili se do příprav na vánoční sezonu. Přinášíme vám přehled toho nejdůležitějšího, co se u nás v červnu odehrálo.

600 km na kole za 5 dní!

V červnu odstartoval **8. ročník Cesty k Baltu** s **Tomášem Slavatou**, který celý život pomáhá nejen dětem z dětských domovů. Děti z domovů v **Krupce, Žďáru nad Sázavou** a **Krompachu** se vydaly na **výjimečnou cyklovýzvu** – během 5 dnů ujely téměř 600 km až k **Baltskému moři**! Nešlo ale jen o **úctyhodný sportovní výkon**. Jejich cesta **měla daleko hlubší**

smysl – děti svou energií a odhodláním **pomáhají druhým** – na pomoc seniorům, předčasně narozeným dětem a dětem, které podporuje naše organizace, si přejí „vyšlapat“ **250 000 Kč**. I když do cíle už cyklisti dávno dorazili, sbírka stále běží, a tak pokud vás tento počin zaujme, můžete přispět na pomoc vybraným skupinám i vy:

www.znesnaze21.cz/sbirka/cesta-k-baltu-volume-viii

My jsme dětem zamávali na cestu, na dodání energie jim předali dobroty zakoupené z kreditů na **rohlik.cz**, společnost **WELLMAX fruit** přidala dalších 34 kg banánů a společně jsme drželi palce všem malým – velkým hrdinům na celé cestě.

Výběr studentů do Stipendijního programu

Jako každý rok proběhly také letos pohovory s novými uchazeči o zařazení do **Stipendijního programu**. Opět jsme vybírali mladé lidi, kteří chtějí na sobě pracovat a potřebují podporu při studiu. Už teď se těšíme na jejich další kroky a společné setkání na podzimním výjezdovém pobytu. ☺

Nové posily v týmu

V červnu jsme do našeho týmu přivítali dvě nové kolegyně:

- **Nikolu Polcarovou** na pozici **provozní manažerky**
- **Pavlinu Svobodovou** na pozici **office manažerky**

Právě **Pavlina** je nyní vaším **kontaktem** pro komunikaci a provozní záležitosti:

E: pavlina@dejmedetemsanci.cz

Společně jsme si už zapózovali u našeho „Geparda“ v jeho zbrusu novém kabátě, který se nám moc líbí 😊.

„Napiš, jak to vidíš!“

Vyzvali jsme děti, které vyrůstají v dětských domovech, aby s námi v rámci **Literární soutěže 2025** sdílely své **příběhy** – pohledy na život, na pobyt v dětském domě nebo třeba **nejhorší** či **nejkrásnější vzpomínku**. Všechny **příběhy**, které jsme obdrželi jsou **upřímné, silné a důležité**, protože **pomáhají bořit mýty a předsudky**, které ve společnosti o dětských domovech a dětech v nich stále přetrvávají. **20. 6.** jsme vyhlásili deset výherců v **Pizza Nuova** za přítomnosti odborné garantky soutěže novinářky, výtvarnice a spisovatelky **Denisy Proškové**. Vedle diplomů, finanční odměny a drobných cen získali autoři i osobní zpětnou vazbu a především vědomí, že jejich příběh má váhu. **Děkujeme všem, kdo měli odvahu psát!** Jeden z příběhů najdete v závěru této zprávy.

Dopřejme dětem prázdniny, na které se nezapomíná...

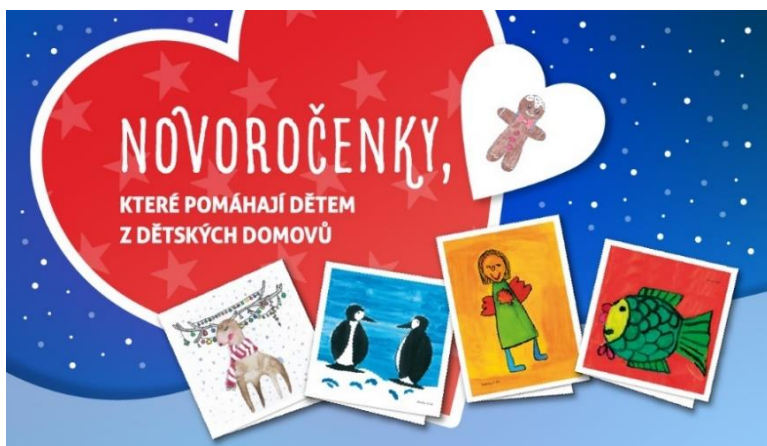
Ne všechny děti z dětských domovů mohou trávit prázdniny se svými blízkými, a tak jim v domovech plánují co nejpestřejší program, aby i ony mohly zažít hezké a naplněné léto. Tábory jsou skvělou **příležitostí**, jak se děti mohou **rozvíjet**, **naučit se něco nového**, **získat větší sebedůvěru**, **navázat přátelství** a **zažít pocit sounáležitosti** – něco, co jim v životě často chybí.

Prázdniny začínají a **přání dětí na letní tábory máme mnoho**. I proto jsme **založili sbírku** na [@Znesnáze21](https://www.znesnaze21.cz), kde můžete přispět libovolnou částkou. **Každý příspěvek pomáhá.**

Děkujeme všem, kdo se rozhodnou děti podpořit – i díky vám můžou prožít léto, na které budou jednou vzpomínat...

Radost i pomoc v každé pohlednici

Pohlednice s originálními a veselými motivy od **pastelkového krále Honzy Šádka** jsou perfektní jako pozdrav na tábory i běžné dny. Nabízíme výběr **z 5 různých motivů** nebo rovnou **celou sadu 5 kusů**. Zakoupit si je – a podpořit tak naše děti – můžete na [e-shopu](#) DEJME DĚTEM ŠANCI. **Klikněte a vyberte si tu svou!**

V DDŠ už myslíme na Vánoce

I když léto teprve začalo, u nás už se rozbíhají přípravy na Vánoce. Chystáme:

- tradiční **Vánoční charitativní aukci DDŠ**
- další ročník projektu **STROM SPLNĚNÝCH PŘÁNÍ**
- **katalog PF 2025** s motivy od našich dětí i českých umělců
- nový vizuál **adventního kalendáře**

Těšíme se, že vám naši vánoční nabídku představíme už v září!

Děkujeme, že jste s námi! Díky vaší podpoře můžeme pomáhat dětem z dětských domovů na cestě, kde mohou stát pevně na vlastních nohou.

Přejeme vám léto plné radosti a těšíme se na další výsledky naší společné práce!

za tým DEJME DĚTEM ŠANCI

Katka Hrubá

Proč jsem v dětském domově? Michaela (16)

BYLO NÁS DOMA MÁLO, ALE BOLESTI HODNĚ.

Bylo nás doma málo, ale bolesti hodně. Dvě děti, máma a stíny minulosti, které se nikdy neztratily. Máma byla nemocná. A my? My byly malé, příliš malé na to, abychom chápaly, proč svět kolem nás nefunguje tak, jak by měl.

Pamatuji si, jak se změnila. Nejprve to byly jen tiché pohledy do prázdna, dlouhé chvíle ticha, kdy se zdálo, že přemýšlí o něčem, co jsme nemohly pochopit. Pak přišla zlost a hněv, který nešel zastavit. Slova ostrá jako střepy, ruce těžké jako kameny. Pláč a bolest se staly každodenní součástí našeho domova.

Nevěděly jsme, jak jí pomoci. Nevěděly jsme, jak pomoci sobě. Někdy jsme se schovávaly, když jsme slyšely její kroky na podlaze. Jinak to nešlo. Byly jsme pro ni příliš těžké břemeno, příliš velká připomínka toho, co ztratila. Možná si přála, aby všechno bylo jinak. Možná i ona trpěla. Pro nás to znamenalo jediné, přežít další den.

Psychika byla jako tenký led, po kterém jsme se musely pohybovat, abychom se nepropadly. Byly jsme ztracené, nevěděly jsme, jak se z toho vykroutit. Ve škole jsme všechno skrývaly. Nikdo neměl vědět, co se doma děje. Že modřiny nebyly jen z dětských her, že štípance od štěnic nebyly jen náhodou. Byly jsme vždycky ty nové, protože jsme se pořád stěhovaly. Máma se s námi stěhovala od jedněch známých k druhým, k rodině, ke svým synům, ale nikde jsme nezůstaly dost dlouho, aby si nás někdo pamatoval.

Starší bratr, u kterého jsme se usadily, se o nás snažil starat finančně, ale někdy to nezvládal. Hodně pil. Možná se snažil utéct před realitou, která nás všechny drtila. Máma kouřila jednu cigaretu za druhou. Poslala nás pro cigarety, a když jsme jí je nepřinesly, vyhodila nás z bytu se slovy, že se bez nich nemáme vracet. Tolikrát jsme seděly na schodech před bytem a plakaly kvůli jedné cigaretě, kterou jsme nemohly sehnat. Mámě bylo jedno jak a kde ji seženeme, hlavně aby to bylo zadarmo.

Máma nic neřešila. Všechny problémy nechala na starší dceři, takže na mně. Všechno jsem musela řešit já. Když jsem odešla, začali mi všichni psát, že není pravda, co o mámě vykládám, že příběhy o tom, co nám máma dělala, jsou jen lež, kterou jsem si vymyslela. Ale ONI tam nebyli. Nevěděli, co jsme zažívaly, když s námi nebyla doma. I přesto všechno jsme ji milovaly, byla to přece naše matka.

Vzpomínám si na jednu noc, kdy jsme se sestrou seděly v koutě našeho malého pokoje a držely se za ruce. Čekaly jsme, až bouřka přejde, až se hněv vyčerpá. Ráno jsme vstaly, oblékly se a šly do školy, jako by se nic nestalo. Jako by slzy na tváři nebyly skutečné.

Pak přišel ten den. Den, kdy už to máma nezvládla. Už neměla sílu ani na křik, ani na rány. Jen seděla a dívala se do prázdna. A já pochopila, že musím odejít. Že tohle už není domov. Že musím najít nový začátek, i když nevím, kde ho hledat. Jenže jsem odešla bez sestry, to byla pro mě vůči ní zrada, která mě trápila. Zrada vůči mé sestře, že jsem odešla bez ní a ona musela další rok osamoceně trpět s naší mámou, která se nepoučila z mého odchodu. Ale po roce a půl jsem s vypětím všech sil dokázala mou sestru dostat od matky pryč. Věřím, že nám oběma je už líp.

A tak jsme se ocitly tady, v místě, které mělo být dočasné, ale stalo se naším útočištěm. V dětském domově, kde jsme poprvé poznaly, co znamená bezpečí. Bylo zvláštní, když se nás poprvé někdo zeptal, jak se máme, a opravdu to myslel vážně. Když jsme mohly jíst bez strachu, že se něco stane. Když jsme mohly spát bez obav, co přinese noc.

Neříkám, že je to snadné. Že jizvy zmizely. Ale poprvé v životě máme naději. Naději, že bolest nemusí být jedinou věcí, která nás definuje. Naději, že i my si zasloužíme něco víc. A i když minulost nezmizí, můžeme se pokusit najít budoucnost, ve které už nebudeme jen přežívat, ale skutečně žít.